

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Р1 31/2020

11.03.2020. године

Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Божицара Вујицића, председника већа, Весне Субић и Јелице Бојанић Керкез, чланова већа, у правној ствари тужиле АА, ПР управник зграде „...“ ..., са седиштем у ..., чији је пуномоћник Владо Танасковић, адвокат из ..., против тужене Стамбене заједнице „ББ“ ... из ..., ради накнаде штете, одлучујући о сукобу стварне надлежности између Основног суда у Новом Саду и Привредног суда у Новом Саду, у седници већа одржаној 11.03.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

За суђење у овој правној ствари **СТВАРНО ЈЕ НАДЛЕЖАН** Основни суд у Новом Саду.

Образложење

Тужилца је 28.10.2019. године Основном суду у Новом Саду поднела тужбу против тужене рсди накнаде штете. Тај суд се решењем П 10232/2019 од 21.11.2019. године огласио стварно ненадлежним за поступање у овој правној ствари и по правноснажности решења предмет уступио Привредном суду у Новом Саду, као стварно и месно надлежном суду. Према датим разлозима, ради се о спору између привредних субјекта, због чега је применом члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за поступање у овој правној ствари стварно надлежан привредни суд.

Привредни суд у Новом Саду није прихватио своју стварну надлежност, па је предмет, уз пропратни акт П 21/20 од 21.01.2020. године, доставио Врховном касационом суду ради решавања сукоба надлежности.

Решавајући настали сукоб стварне надлежности, на основу члана 30. став 2. Закона о уређењу судова ("Службени гласник РС", број 116/08...88/18) и члана 22. став 2. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11 и 87/18, у даљем тексту:ЗПП), Врховни касациони суд је оценио да је за поступање у овом предмету стварно надлежан Основни суд у Новом Саду.

Према члану 22. став 2. Закона о уређењу судова основни суд у првом степену суди у грађанскоправним споровима, ако за поједине од њих није надлежан други суд.

Према члану 25. став 1. тачка 1. истог закона привредни суд у првом степену је стварно надлежан да суди у споровима између домаћих и страних привредних друштава, предузећа, задруга и предузетника и њихових асоцијација (привредни субјекти), у споровима који настану између привредних субјеката и других правних лица у обављању делатности привредних субјеката, као и кад је у наведеним споровима једна од странака физичко лице ако је са странком у односу материјалног супарничарства.

У конкретном случају ради се о спору између тужиље - предузетника (привредног субјекта) и тужене - правног лица које није привредни субјект, у коме је предмет спора накнада штете коју је, по тврдњи тужбе, тужена причинила тужиљи услед разрешења функције управника без навођења разлога, у складу са чланом 11. уговора о међусобним правима и обавезама странака од 20.09.2018. године.

По оцени Врховног касационог суда нису испуњени услови из члана 25. став 1. тачка 1. Закона о уређењу судова за заснивање стварне надлежности привредног суда, јер се не ради о спору између два привредна субјекта нити је спор произашао из обављања делатности тужиље као привредног субјекта, имајући у виду да је делатност тужиље управљање некретнинама, а да се тужбом тражи накнада штете због разрешења тужиље са функције управника Стамбене заједнице као облигационо-правни захтев.

Из наведених разлога, применом члана 22. став 2. Закона о уређењу судова за суђење у овој правној ствари стварно је надлежан основни суд, и то према члану 3. став 1. тачка 40. Закона о седиштима и подручјима судова и јавних тужилаштава Основни суд у Новом Саду.

На основу изнетог, применом члана 22. став 2. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа – судија
Божидар Вујичић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић